

J. R. K. Kilvinger

FANG-MONEL
12 PRÓBÁJA

A Párduc gyermekei

ciklus első kötete

1.

Erathos falain belül

– Atyám! – hallottam egy kislány hangját a sötétben, a lányom hangja.

Már látom, ahogy fut felém, kezemet nyújtom, hogy eltudjam kapni, mosolygok, hisz szeretem őt. De lassú voltam. Egy mocskos farkasember elkapta, s undorítóan rám vicsorgott. Nem tudtam mozdulni, a lábaim földbe gyökereztek, az a dög elvitte a lányom...

Feküdtem a földön, a föld pora arcomra tapadt a nyáltól és a vértől. Ingem szétszaggatva tocsogott a vérben. Felültem, bár nehezen ment a testemen lévő karmolásoktól. Valami megcsillant a földön, odanyúltam érte. A lányom nyaklánca volt, egy ezüstös párdúc feje, smaragd szemekkel. Nyakamba tettem a saját medálom mellé és felálltam, elkezdtem kotorászni a sok hulla között, barátok, ellenségek, már egyik sem különb a másiknál.

Az egyik dögben még bent volt acélkardom, minden erőmet összeszedve kihúztam belőle, s az övemre kötött díszes hüvelyébe tettem. Az íjam és a tegezem a földön hevert, felvettem, bár nem sok hasznát leltem üresen. Búcsút intve elhullott barátaimnak, elindultam a közeli faluba, Erathosba. A falusiak néztek rám, mint borjú az

új kapura. Mintha nem láttak volna még egy közönséges embert. Bár nem is vagyok az...

A nevem Geratt Gweron, gyilkos vagy bosszúálló vagyok-e, nem lényeg, mindenki mást gondol. Tőlem retteg Észak és Dél, nekem hódol Kelet, és Nyugat... na ott még nem jártam. Hajdan nagy ember voltam, egy igazi úr, s most, most úgy nézek ki, mint egy szakadt vándor, nekem nem jut már más, csak a maradék. A Közép Vidékiekhez tartozom, a kroumokhoz, azokhoz akiket hosszú étellel áldott meg Havalla, a Rend tagjai a mai napig nem ismerik a halált, van köztük aki már kétezredik életévét ünnepli, de a többieknek már nem hagynak elég időt az istenek, akkor sem, ha szeretnék. Mégis valami csoda folytán túlélünk mindent s mindenkiket, van aki a tündéktől eredeztet minket, az átlagnál kicsit hegyesebb füleink miatt, de nincsenek tények, csak vagyunk. Bár én kivétel vagyok... Pontosan tudom milyen a halál. Asszonyom, egy gyönyörű keleti tünde hölgy, kezeim közt halt meg, köszönhetően a farkasembereknek. Megfogadtam hogy kiirtom ezeket a dögöket egytől-egyig, Yilvanna haláláért és gyermekem elrablásáért, fájjon nekik úgy ahogy nekem. S mindez már tíz esztendeje.

Beléptem egy üvöltözésekkel teli fogadóba, s halk szóval szóltam a fogadóshoz:

- Mit kell tenni itt azért, hogy ruhát, élelmet és szállást kapjon az ember?

- Fizetni... - morogta oda nekem.

- Nincs pénzem - mondtam s felraktam jobb kezem a pultra.

- Akkor sajnállak... - rázott egyet a fogadós az újságon amit épp olvasott.

- Nem egyezhetnék meg valahogy? - súgtam hal-
kan.

- A medáljaid... értékesnek tűnnek.

- A medálókról ne is álmoldj! - emeltem fel a hangom.

- Na kagylózz ide! A hátad mögött lévő falon van egy felhívás. Az egyik törzsvendégünk fitogtatni vágyik az erejét, és felajánlott kétszáz thorelt, és egyezer aranyat annak, aki képes őt földre küldeni. Ha megvered, a nyeményed fedezi a költségeid, és még a bárban való fogyasztásra is marad ötven thoreled. Nos? - kacsintott kacéran.

- Legyen! - csaptam az asztalra.

Persze mikor ezt mondtam, még nem tudtam hogy egy két méteres gorilla áll majd elé. Egy kopasz hájtorny.

- Ezt a senkit kéne leütnöm? Ha! Egy perc sem kell! - nevetett rajtam.

- Ennek örülök. - mondtam miközben fejemet egyre feljebb emeltem hogy lássam a tekintetét, pedig én sem vagyok egy apró ember.

Báméskodásom közepette ő ököllel arcba csapott, az állkapcsom azóta sem a régi, aztán gyomorba, mire én összecuklottam. Miközben a földön fetrengtem álnok mód egy pohár whisky-t öntött a fejemre, legalábbis szerintem az lehetett, mert égette a szemem, na itt elszakadt a türelmem húrja. Még a földön fekvé kirúgtam a lábát és fordult a kocka, volt néhány másodpercnyi időm, hogy felkeljek és összeszedjem magam, addig míg ő is felállt a földről. Bal öklével felém ütött, de elkaptam a kezét és visszahajlítottam a csuklóját, míg az el nem tört. Felüvöltött, felüvöltött egy akkora, hogy az emberek a fülükhöz kaptak. A háta mögé tekertem a másik kezét és már készültem, hogy a vállát is darabokra törjem, de a fogadós lefogta a kezem, abbahagytam.

– Elég lesz, kapsz mindent amit kérsz, csak ne hozd a fejünkre a katonákat. – mondta könyörögve. – Így is mindennap átkutatják az összes helyiséget!

– Átkutatják? Mit keresnek? – fordultam felé érdeklődve.

– Egy bizonyos Kígyóóllót. Még sosem hallottam a tagról, nem szokott ide járni. – vonta meg a vállát.

– Miért keresik?

– Az északi király, Garaendhrin ura a halálát akarja, bár senki nem tudja, hogy miért.

„Remek”

– Vezess a szobámba.

Felkísért egy szobába ahol végre nyugodtan pihenhettem.

– Meddig óhajt maradni? – kérdezte a kezét ropogtatva.

– Fogalmam sincs – feleltem az ablak felé bámulva.

A fogadós meghajolt és kiment. A szekrényhez léptem és találtam benne méretben is megfelelő ruhát, majd az ablakhoz álltam, lógó, vérvörös hajamat gyengéden lengette a beáradó szellő. Az ablakpárkányra támaszkodtam és a lemenő nap fényeit néztem. „Mit akarhat tőlem az a korcs? Nem keserítette meg így is épp eléggé az életem?”

Kis idővel később kopogtak az ajtón.

– Nem kívánok látni senkit! – mondtam unottan.

– Pedig jobban tennéd. – hallottam egy ismerős hangot az ajtón túlról.

Kinyílt az ajtó. Megfordultam és egy magas tünde úr állt előttem, hosszú haja barna, messze látó szemei pedig zöldek voltak. Hosszúkás és vékony arccal rendelkezett, megfáradt, ám bátor tekintettel. Ő a sógorom, asszonyom bátyja.